

Ανύψωση στον Παράδεισο

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγ. Νικόλαος Βελιμίροβιτς / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο άγιος Απόστολος Παύλος δεν ήταν ο μόνος που «ηρπάγη εις τον Παράδεισον και ήκουσε άρρητα ρήματα»(Β' Κορινθ. 12,4). Περισσότερα από 850 χρόνια μετά από τον θείο Παύλο, το ίδιο συνέβη και στον όσιο Ανδρέα, τον διά Χριστόν σαλό. Μια χειμωνιάτικη, νύχτα ο όσιος είχε κουρνιαώσει ανάμεσα στα σκυλιά πάνω σ' ένα σωρό κοπριάς για να ζεστάνει το παγωμένο σώμα του· τότε, άγγελος του Θεού παρουσιάστηκε και τον ανύψωσε ως τον Παράδεισο (είτε εν σώματι είτε έκτος του σώματος, ο όσιος Ανδρέας δεν μπορούσε να το διακρίνει), και τον κράτησε στον ουράνιο κόσμο επί δύο εβδομάδες, οδηγώντας τον στο τέλος έως τρί-του ουρανού. «Είδα τον εαυτό μου ενδεδυμένο με τα πλέον απαστράπτοντα ενδύματα – σαν υφασμένα με αστραπές – και στο κεφάλι μου είχα ανθοστόλιστο στεφάνι και στη μέση μου ζώνη βασιλική.

Ευφράνθηκε σφόδρα η καρδιά και η διάνοιά μου με αυτή την ομορφιά και κατεπλάγην στη θέα του άρρητου κάλλους του Παραδείσου του Θεού, μέσα στον οποίο περιδιάβαινα αγαλλόμενος!».

Ο Ανδρέας έγραψε ακόμη ότι αντίκρισε τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό: «όταν ένα πύρινο χέρι τράβηξε το παραπέ-τασμα τότε, όπως άλλοτε ο προφήτης Ησαΐας,

είδα τον Κύριό μου καθήμενο σε θρόνο υψηλό, υπερυψωμένο, με τα Σεραφείμ να παρίστανται ολόγυρά του. Ήταν ντυμένος με πορφυρό ένδυμα. Το Πρόσωπό Του ακτινοβολούσε υπέρλαμπρο φως και τα μάτια Του με κοίταξαν με απέραντη στοργή. Βλέποντάς Τον, έβαλα μετάνοια και προσκύνησα τον φοβερό και ολόφωτο θρόνο της δόξας Του. Πόση ευφροσύνη με πλημμύρισε η θέα του Προσώ-που του, αδυνατώ να το εκφράσω με λόγια· αλλά και τούτη τη στιγμή, που ανακαλώ στη μνήμη μου αυτή την οπτασία, χαρά ανεκκλήλητη με πλημμυρίζει ...άκουσα τον Πολυεύσπλαχνο Δημιουργό μου, όταν με τα γλυκύτατα και πανάχραντα χείλη Του πρόφερε προς εμένα τρεις λέξεις που τόσο γλύκαναν την καρδιά μου και την έθαλψαν με αγάπη για Εκείνον, ώστε έλιωνα σαν ζεστό κερί από την πνευματική θέρμη...».

Όταν κατόπιν ο όσιος Ανδρέας πόθησε να δει και την Υπεραγία Θεοτόκο, πληροφορήθηκε ότι εκείνη δεν βρισκό-ταν στον ουρανό εκείνη τη στιγμή, αλλά είχε κατέβει στη γη, για να συντρέξει τους φτωχούς και να παρηγορήσει όσους βρίσκονταν σε ανάγκη.

(Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, Ο Πρόλογος της Αχρίδος, Οκτώβριος, εκδ. Άθως, σ. 48-50)